

2894

10 e Kamer

Nr. 325/09
VAN HET PARKET

Nr. 1765/10
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergoeringsregister

3 juni 2010

not. BR. 66.97.936-03-St van het openbaar ministerie tegen:

1. Ni autoverhuurder, geboren
te op wonende te

2. verkoopster, geboren te
op wonende te

beklaagden,

veracht van:

de eerste en de tweede:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1° en 7°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.3.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van n of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

1. door op het terrein gelegen te
ten kadaster bekend onder

- verharding van een plein in steenslag;
- aanleggen van een zandpiste;
- wijzigen van bestemmingen namelijk stallingen voor paarden, bergplaats voor koetsen en materiaal voor paarden;

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van januari 2000 tot 30 april 2000;

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben te _____ in de periode gaande van januari 2000 tot en met 30 april 2000;

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 6° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond n of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1

door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

te _____ in de periode gaande van 1 mei 2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 30 augustus 2004.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 10 februari 2009, 15de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Verbeterd de dagvaarding zoals volgt:

"A. 1.

- verharding van een plein in steenslag;
- aanleggen van een zandpiste;
- wijzigen van bestemmingen namelijk stallingen voor paarden, bergplaats voor koetsen en materiaal voor paarden;

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van januari 2000 tot 30.04.2000;

te lezen als:

A. 1.a - verharding van een plein in steenslag.

- aanleggen van een zandpiste
te op niet nader te bepalen data in januari 2000

A.1.b - wijziging van bestemmingen namelijk stallingen voor paarden,
bergt laats voor koetsen en materiaal voor paarden,
te op niet nader te bepalen data in februari 1997

A.2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te
hebben

te lezen als:

A.2.1... de sub 1.a hierboven omschreven toestand..
A.2.2... de sub 1.b hierboven omschreven toestand..

B. door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

te lezen als:

B.1. ... de sub A.1.a omschreven toestand..
B.2. de sub A.1.b omschreven toestand..”

In hoofde van de eerste beklagde

Stelt verval van strafvordering vast hoofdens de feiten sub A.2.b en B.2.

Verklaart de feiten sub A.1.a, A1.b, A.2.a en B.1 bewezen.

Wijst het verzoek tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling
af als ongegrond.

Veroordeelt de gedaagde hoofdens de feiten sub A.1.a, A1.b, A.2.a en
B.1 samen, tot een geldboete van € 50;

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals
laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7 februari 2003, voormelde
geldboete met vijfenveertig opdecimen verhoogd wordt en aldus
gebracht wordt op € 275.

Beweelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde
tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een
gevangenisstraf van vijftien dagen.

Verwijst deze veroordeelde tovens tot het betalen van een vergoeding
van € 25 (art. 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950
houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,
zoals gewijzigd).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een
bedrag van € 25 + 45 opdecimen = € 137,50 te betalen bij wijze van
bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers
van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht
binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het

K.B. van 18 december 1986, en laatst gewijzigd bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens solidair met de medeveroordeelde tot de kosten van het geding, in totaal begroot op € 84,66, kosten uitsluitend veroorzaakt hoofdens de hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde misdrijven.

In hoefde van de tweede beklaagde

Stelt verval van strafvordering vast hoofdens de feiten sub A.2.b en B.2.

Wijst het verzoek tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling af als ongegrond.

Veroordeelt de gedaagde hoofdens de feiten sub A.1.a, A.1.b, A.2.a en B.1 samen, tot een geldboete van € 50;

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7.2.2003, voormelde geldboete met vijfenveertig opdecimen verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op € 275.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van vijftien dagen.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van € 25 (art. 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Venlicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 25 x 45 opdecimen = € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gewijzigd bij K.B. van 31.10.2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens solidair met de medeveroordeelde tot de kosten van het geding, in totaal begroot op € 84,66, kosten uitsluitend veroorzaakt hoofdens de hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde misdrijven.

Verklaart de herstellvordering voor wat betreft het verwijderen van de aangebrachte verhardingen en ander aangebracht bodemmateriaal (nl. de weg in steenslag met aanzienlijke breedte, de verharding en de zandpiste) thans zonder voorwerp.

Verklaart de herstellvordering voor wat betreft de onmiddellijke stopzetting van de activiteit van paarden in de stallingen en een meer extensief gebruik van de weilanden en het herstel van de

paardenstallen in de vroegere toestand, nl. verwijdering van de constructies en verwijderen van de bestemming "paardenstal", voor zover gesteund op de tenlasteleggingen A.2.b en B.2 onontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering voor wat betreft de onmiddellijke stopzetting van de activiteit van paarden in de stallen en een meer extensief gebruik van de weilanden en het herstel van de paardenstallen in de vroegere toestand, nl. verwijdering van de constructies en verwijderen van de bestemming "paardenstal", voor zover gesteund op de tenlastelegging A.1.b ontvankelijk en gegrond.

Beveelt de beklagden over te gaan tot herstel van de plaats nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door

- de onmiddellijke stopzetting van de activiteit van paarden in de stallen en een meer extensief gebruik van de weilanden en
- het herstel van de paardenstallen in de vroegere toestand, nl. verwijdering van de constructies en verwijderen van de bestemming "paardenstal",

binnen een termijn van twaalf maanden te rekenen vanaf de dag dat onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Verordeelt de eerste en de tweede beklagde tot het betalen aan het college van burgemeester en schepenen van van een dwangsom van € 495,79 per dag vertraging voor het geval dat de verbodsbepaling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd, met dien verstande dat de dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde herstelltermijn in zoverre huidig vonnis vooraf werd betekend.

Beveelt dat voor het geval de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 19 februari 2009 door beide beklagden,
- 25 februari 2009 door het openbaar ministerie tegen beide beklagden.

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 7 mei 2010 in het Nederlands:

de beklagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituu-procureur-generaal,

2. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesold: zij zijn ontvankelijk.

3.1. De gegevens van het beperkte onderzoek tonen niet aan dat de bewering van de beklaagden dat de te last gelegde wijziging van het gebruik van enkele zogenaamde koterijen achter de woning dateert van einde 1996, begin 1997, onjuist is. In de periode vanaf 2000, waarop de belastleggingen deels betrekking hebben, was geen sprake van een functiewijziging, maar van het in stand houden van een functiewijziging, meer bepaald volgens het openbaar ministerie op de terechtzitting van het Hof van de functie "wonen" naar de functie "diensten".

De belastleggingen hebben duidelijk ook geen betrekking op bepaalde verbouwingen die het gebruik van de oude bijgebouwtjes voor het stallen van enkele paarden en het bergen van koetsen en materiaal mogelijk moesten maken.

De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient te worden verbeterd als volgt:

- oorspronkelijke belastlegging A.1:

"A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1° en 7°, strafbaar gesteld door de artikelen 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.3.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

1. te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

- a. het verharden van een aardeweg en een plein met steenslag;
- b. het aanleggen van een zandpiste;

gelegen in parkgebied,

te dateren van op 1 januari 2000;

2. het in stand houden van een zonder de vereiste vergunning tot stand gebrachte gehele of gedeeltelijke wijziging van de hoofdfunctie van een recreerend bebouwd goed van de functie "wonen" naar de functie "diensten", door bijgebouwtjes bij de woning te hebben bestemd voor paarden, bergplaats voor koetsen en materiaal voor paarden,

gelegen in woongebied,

te dateren van vanaf 1 januari 2000 tot en met 30 april 2000."

- oorspronkelijke telastlogging A.2.

"B. Bij inbreuk op de artikel 42 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.3.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen

de hiervoor onder A.1.a en b omschreven toestand in stand te hebben gehouden,

te vanaf 2 januari 2000 tot en met 30 april 2000."

- oorspronkelijke telastlegging B

"C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 6° (en § 3), strafbaar gesteld door de artikelen 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door:

1. het in stand houden van de onder A.1.a en b omschreven toestand

te van 1 mei 2000 tot en met 30 augustus 2004.

2. het in stand houden van de functiewijziging vermeld in A.2,

te van 1 mei 2000 tot en met 30 augustus 2004."

3.2. Van deze verbeteringen werd aan de partijen op de terechtzitting van het hof van 7 mei 2010 kennis gegeven. Zij hebben zich erop vermeldigd.

De verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B, C.1 en C.2 hebben betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen.

Tevens wanneer hierna sprake is van de telastleggingen A.1, A.2, B, C.1 en C.2 betreft het deze telastleggingen zoals hier in randnummer 3.1 omschreven.

3.3. De functiewijziging was ten tijde van het tot stand brengen en tot 30 april 2000, vergunningsplichtig ingevolge artikel 192 bis, 5° Stedenbouwdecreet 1999, zoals ingevoegd bij art 54 van het decreet van 21 november 2003, dat geldt met terugwerkende kracht vanaf 9 september 1984. In de periode vermeld in de telastlegging C.2 was de

aangevoerde functiewijziging vergunningsplichtig krachtens art.2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is.

4. De onder A.1.a en b te last gelegde oprichtingsmisdrijven maken sedert 1 september 2009 een inbreuk uit op art. 4.2.1, 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 3°, 6.1.2, 6.1.3 en 6.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO)

Met betrekking tot het onder A.2, B, C.1 en C.2 te last gelegde in stand houden is het zo dat art. 6.1.1, 3° lid VCRO bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in A.2 en C.2 te last gelegde in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in woongebied, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 6.1.1, 3° lid VCRO (art.1.1.2, 10° VCRO). De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf, die reeds dateert van 22 augustus 2003 (inwerkingtreding gewijzigd art. 146, derde lid Stedenbouwdecreet 1999), dit is vóór het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd geval, brengt mee dat de strafvordering voor zover zij deze telastleggingen betreft, niet ontvankelijk is.

Het in B en C.1 te last gelegde in stand houden is daarentegen wel nog strafbaar vermits de handelingen en werken volgens het gewestplan gelegen zijn in parkgebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 6.1.1, 3° lid VCRO (art. 1.1.2,10°.a.11 VCRO).

5. Voor zover bewezen komen de misdrijven vermeld in de telastleggingen A.1. a en b, B en C.1 in hoofde van elke beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de termijn van de verjaring van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 30 augustus 2004. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door het beroep van het openbaar ministerie van 25 februari 2009; sedertdien is minder dan vijf jaar verlopen, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

6. De telastlegging A.1, onderdeel b, het aanleggen van een zandpiste is niet bewezen; het dossier bevat geen enkel gegeven dat toe laat te besluiten dat het gaat om het lot stand brengen van een vaste inrichting in de zin van art. 42 § 1, 1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. Dit brengt mee dat ook de telastleggingen B en C.1, voor zover deze betrekking hebben op de zandpiste, niet bewezen zijn.

7. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A.1, onderdeel a, lastens de beide beklaagden bewezen; dit is ook zo voor de

leasfloggingen B en C.1 voor zover zij betrekking hebben op de verharding van de aardeweg en het plein met steenslag.

8.1. De bewezen misdrijven komen in hoofde van elke beklagde voort uit een zelfde strafbaar opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zij zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

De straf thans bepaald in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is dezelfde als deze bepaald in het Stedenbouwdecreet 1999.

De beklagden hebben wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en lange tijd in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Slechts een omvangrijkere geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

In het voordeel van de beklagden houdt het hof rekening met de afwezigheid van veroordelingen voor gelijkaardige feiten en met het feit dat zij inmiddels een einde hebben gesteld aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door de bewezen misdrijven.

8.2. De beklagden pleegden het misdrijf deels vóór, deels na 29 februari 2004, zodat de geldboete dient te worden verhoogd met 45 opdecimien.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimien tot € 137,50.

Bij arrest nr. 188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invocering van de curio in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vast te vergoeding € 25.

9.1. Bij brief van 23 november 2003 aan het parket van de procureur des Konings te Brugge maakte de burgemeester van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen over. De herstellvordering steunt op art.149 Stedenbouwdecreet 1999 en strekt tot het herstel in de oorspronkelijke toestand en het staken van het strijdige gebruik, wat letterlijk wordt geformuleerd als volgt:

- *verwijderen van de aangebrachte verhardingen en ander aangebracht boommateriaal (nl. de weg in steenslag met aanzienlijke breedte, de verhardingen en de zandpiste).*

- *onmiddellijke stopzetting van de activiteit van paarden in de stallingen en meer extensiever gebruik van de weilanden,*

herstel van de paardenstallen in de vroegere toestand nl verwijdering van de constructies en verwijderen van de bestemming "paardenstal"

9.2. Voor zover de vordering strekt tot het staken van het strijdige gebruik van tot paardenstal en berging verbouwde vroegere bijgebouwtjes en tot verwijdering van de paardenstallen is de vordering niet ontvankelijk, nu de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2 en C.2, die de grondslag zouden kunnen vormen voor deze onderdelen van de vordering van het college, niet ontvankelijk is (zie randnummer 4).

9.3. Het hof is niet bevoegd om kennis te nemen van de herstellvordering voor zover zij strekt tot "een meer extensiever gebruik van de weilanden", vermits de strafvordering geen betrekking heeft op een misdrijf dat de grondslag voor zo'n vordering zou kunnen zijn.

9.4. De vordering is zonder voorwerp voor zover zij betrekking heeft op de verharding met steenslag van de aardweg en een plein, en op de zandpiste, nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat op dit punt een einde is gesteld aan de wederechtelijke toestand.

10. Bij gebrek aan hoofdveroordeling is de vordering van het college tot verbod van een dwangsom zonder voorwerp.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof,**

rechtsprekend op legonspraak,

geleed op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter en

162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211, 211bis en 212 van het Wetboek van Strafvordering,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor in randnummer 3.1 vermeld,

verklaart de strafvordering voor zover zij betrekking heeft op de telastleggingen A.2 en C.2 niet ontvankelijk,

sprekt de beklaagden vrij voor de telastlegging A.1, b en voor de telastleggingen B en C.1 voor zover deze betrekking hebben op het aanleggen van een zandpiste,

veroordeelt elke beklaagde voor de telastlegging A.1.a en voor de telastleggingen B en C.1, voor zover deze telastleggingen betrekking hebben op het verharderen van een aardweg en een plein met

steenslag, samen tot een geldboete van € 200, vermeerderd met 45 opdecimen tot € 1 100, of een vervangende gevangenisstraf van telkens één maand,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van een kostenvergoeding van € 25,

verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van [] niet ontvankelijk voor zover zij strekt tot het staken van het strijdige gebruik van lot paardenstal en berging verbouwde vroegere bijgebouwtjes en tot verwijdering van de paardenstallen,

verklaart zich niet bevoegd om te oordelen over de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van [] voor zover zij strekt tot het bevelen van "een meer extensiever gebruik van de weilanden",

verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van [] zonder voorwerp voor zover zij betrekking heeft op de verharding met steenslag van de aardeweg en een plein, en op de zandpiste,

verklaart de vordering van het college van burgemeester en schepenen [] tot verbod van een dwangsom zonder voorwerp,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 34,66 in eerste aanleg en op € 108,87 in hoger beroep en stelt vast dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen misdrijven.

|

Kosten eerste aanleg: € 84,66

Kosten beroep:

Afschriften: € 42,75

Opstelrecht ber. bekl.: € 30,00

Dagvaarding: € 26,22

€ 98,97

+ 10 % : € 9,90

Totaal: € 108,87

Di arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter _____ als voorzitter, en de raadsheer _____ en plaatsvervangend raadsheer _____ en in openbare terechtzitting van **3 juni 2010** uitgesproken door voorzitter _____ in aanwezigheid van _____ substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier _____